

Eleccions 3-A ▶ L'entrevista

Pàgines 6 i 7 <<<

«Som responsables i hem agafat el toro per les banyes quan ha calgut»

Rosa Gili NÚMERO DOS DEL PS-ARA FUTUR A LA CIRCUMSCRIPCIÓ NACIONAL

IAGO ANDREU
ESCALDES-ENGORDANY

Fa dos anys Rosa Gili era una perfecta desconeguda en política. Aquesta mestra de l'escola francesa no afiliada aleshores a cap partit polític va concórrer a les eleccions generals de l'abril del 2009 fent tàndem amb Jordi Font a la circumscripció territorial d'Escaldes-Engordany. Van guanyar. Ara ocupa el segon lloc a la candidatura nacional del Partit Socialdemòcrata, just darrere de l'actual cap de Govern, Jaume Bartumeu.

–Només fa dos anys que és a la política i ja va de número dos del PS. ¿No li fa vertigen?

–Quan vaig arribar fa dos anys era independent, ni tan sols militava al partit. Tant la campanya com guanyar va ser una experiència molt bona i encara més compartir aquests dos anys amb tots els companys del Grup Parlamentari Socialdemòcrata. El fet de ser número dos és un honor molt gran perquè significa que hi hagut tota una sèrie de persones que han confiat en mi i això comporta una gran responsabilitat: faré tot el possible per no decebre ningú.

–¿Què la va moure fa dos anys a anar a les llistes i que l'ha mogut a passar d'independent a militant del PS?

–Per la meua feina a l'escola sempre m'ha mogut la inquietud de millorar l'educació i les condicions de feina a l'escola. Tant jo com el meu marit ens impliquem molt i, en certa manera, sempre ho he portat a la sang. Que fins aquell moment no m'hagués involucrat directament en la política no significa que no tingués el neguit per millorar les coses. Més endavant, la raó que em va dur a fer-me militant del PS va ser que no m'agrada fer les coses a mitges: Un cop van passar les eleccions i quan ja feia un temps que era al Consell, vaig veure que era important participar a les comissions i als òrgans del partit i conèixer de primera mà el que pensaven els militants. Quedar-me com a independent hagués tingut sentit si jo hagués tingut algun passat polític, si provingués d'algun altre partit, i aquest no era el meu cas.

–No li agrada fer les coses a mitges, però aquesta legislatura hem vist que en política poques coses es poden fer fins al final...

–Sí, he sentit molta frustració aquests dos anys en veure com han acabat moltes coses. Hi havia propostes nostres molt rumiades i reflexionades i és molt decepcionant veure que al davant tens una oposició que a vegades no vol ni entrar

▶ Gili, durant l'entrevista a la redacció d'EL PERIÒDIC D'ANDORRA, dimecres.

a debatre-les. Per exemple, hi hagut crèdits extraordinaris que l'oposició va reconèixer que ni se'ls havia mirat, perquè havien decidit que dirien no a tot. I amb el pressupost encara més: el primer any, el Govern va presentar un pressupost molt condicionat per l'herència del Govern anterior; els consellers de Coalició Reformista –molts dels quals estan ara a Demòcrates per Andorra– van fer esmenes parcials i des del PS amb voluntat de diàleg els vam acceptar les esmenes i van acabar votant contra el pressupost. Això a mi em costa molt d'entendre. Les eleccions havien donat un resultat: hi havia un partit que havia guanyat i que havia de governar, perquè no podia fer-ho ningú més, perquè ningú tenia la majoria, i no ens van deixar fer res.

–Mirat en perspectiva ¿hagués estat millor buscar un Govern d'unitat a principis de la legislatura?

–Des del PS es van rumiar totes les alternatives: vam proposar fins i tot governs de coalició amb ApC o amb CR. I no ens hem negat mai a parlar d'un govern d'unitat. Aquests últims dies lleigeixo declaracions dels altres partits i em fa la impressió que es vol carregar tota la culpa al PS perquè aquests dos anys les coses no hagin sortit bé en aquest sentit. Jo he estat al Grup Parlamentari i ens hem passat moltes hores pensant en fórmules de govern i de pacte per poder tirar endavant la legislatura i fer les reformes que el país necessita. És clar que hi ha coses que t'agradaria fer-les d'una altra manera, però des del primer moment vam tenir molt clar que la nostra majoria era relativa i que ens calia buscar un acord amb algú per garantir-nos el suport.

EL PAS A LA MILITÀNCIA

«Quedar-me com a independent hagués tingut sentit si provingués d'algun altre partit, si tingués passat polític. No era el meu cas»

FRUSTRACIÓ

«Ha estat molt decebedor veure com l'oposició no volia ni entrar a debatre algunes propostes. D'entrada ja era un 'no'»

RELACIÓ AMB APC

«Els demòcrates ens acusen de no haver sabut pactar, però ells tampoc no han pogut incloure Nomen a les llistes»

PRIORITAT EDUCATIVA

«Cal preservar el trilingüisme i l'equilibri i és obvi que en aquests moments la llengua amb més dificultats és la francesa»

–Potser hi havia voluntat de bloqueig, però potser també vostès van errar l'estratègia...

–No nego que hi ha coses que es podrien haver fet millor i que un cop tot ha passat mires enrere i veus alguns errors. D'entrada vam orientar les negociacions per un pacte amb Andorra pel Canvi perquè els reformistes eren, en certa manera, els hereus del govern anterior i era lògic que havien de fer oposició. Ells també van dir que era el paper que volien fer. És cert que amb ApC vam passar moltes hores fent i refent el pacte i potser sí que, vist com va acabar tot, potser vam malgastar masses hores parlant amb ApC i amb el senyor Nomen. Tothom ha vist com era el senyor Nomen: Totes aquestes persones que des de Demòcrates per Andorra ens acusen de no haver sabut dialogar i no haver estat capaços de pactar resultat que tampoc no han pogut posar-se d'acord amb el senyor Nomen. És molt fàcil dir que tot ha estat culpa nostra, però ells tampoc no se n'han sortit.

–El senyor Nomen segueix, el senyor Bartumeu també i a DA hi ha hagut certa renovació...

–Aquest matí [per dimecres] escoltava el senyor Jordi Cinca a la ràdio i deia que la llista de DA la podien haver liderat tant ell, com el senyor Antoni Martí, com el senyor Ladislau Baró. Al senyor Baró li reconec la trajectòria i la capacitat, però tampoc no ha sabut donar una oportunitat a aquest Govern ni ha intentat trobar el consens. Ja ha tingut l'oportunitat de demostrar que ell era diferent als altres que havien governat tant anys. Ara em costa de creure tot aquest discurs del consens i el diàleg.

–Diuen que ser el grup de la majoria és ser el convidat de pedra. ¿És tan complicat com diuen?

–És que jo no he estat mai en un grup que no fos el de la majoria. Just vaig arribar en el moment que el PS va guanyar les eleccions...

–...és tenir sort, perquè n'havien perdut unes quantes...

–Sí, en sóc conscient. Està clar que el grup parlamentari que dona suport al Govern té una posició més complicada perquè és el Govern qui passa al davant. Però bé, el grup parlamentari s'ha reunit cada setmana amb un representant del Govern, ja fos el senyor Bartumeu o algun dels seus ministres. El diàleg entre el grup i l'Executiu ha estat constant. Potser la nostra participació no era pública i visible, però el treball i el diàleg hi eren.

–L'informe de la Cambra, la CEA i l'EFA critiquen l'escola andorrana per manca de model. ¿Comparteix aquest diagnòstic?

–L'escola andorrana és una escola relativament nova que, a més, ha tingut un creixement molt gran en molt poc temps. És el sistema educatiu amb més alumnes a Andorra i és evident que quan les coses van tan ràpid sempre hi ha coses a millorar. És per això que des del Ministeri s'ha començat a treballar per poder fer avaluacions de la qualitat de l'educació i hi ha la voluntat de millorar al màxim l'educació.

–¿Què caldria millorar de manera imminent al sistema educatiu?

–Potser la qüestió dels idiomes, cal saber quin nivell de domini de les tres llengües volem. El català té una bona presència a l'escola i el castellà està molt present al carrer, però el francès ha sofert retrocessos. A l'escola francesa treballem amb el mètode d'immersió i no és fàcil que els alumnes tinguin un domini perfecte de la llengua. Una llengua estrangera s'ha de practicar i si realment volem mantenir una societat trilingüe ens haurem d'esforçar especialment amb el francès, perquè és l'idioma que ara per ara té més problemes. No podem oblidar on està situada Andorra i no podem perdre l'equilibri.

–Amb independència del resultat ¿espera una legislatura amb més consens que l'anterior?

–Sí, però compte, perquè des de Demòcrates per Andorra ens arriba el mateix discurs de fa dos anys: de parlar de consens i grans acords. Però em sembla que és un discurs que es fa des de l'òptica de pensar que guanyaran i per això parlen de consens. Tot i que ja en parlarem, perquè si aquesta passada legislatura els ha costat el consens cap a fora, encara els costarà més el consens de portes endins, sobretot veient com han tancat les llistes i les sumes estranyes que han fet. El que puc dir és que des del Partit Socialdemòcrata tindrem sempre una posició responsable, tant si tornem a governar com si no i això també vol dir agafar el toro per les banyes quan cal: ho vam fer amb els convenis d'intercanvi d'informació i ho hem fet amb l'acord monetari, per citar dos exemples de problemes heretats que hem hagut de resoldre en molt poc temps. ≡